

INFÖR AVRESAN – OMTANKE – VARDAGSRÖMANTIK.

Av Gösta Lindmark, Bodträskfors

Båda två skulle vi ut och resa. Frun till Grekland i 14 dagar och jag till Haparanda, Torneå och Seskarö över en dag. En förklaring som jag tyckte var alla tiders, bl.a. för att jag är flygrädd och helst åker bort på morgonen för att komma hem till kvällen.

Den här speciella morgonen, när 14-dagarsresan skulle starta, fick frun kaffe på säng, en sak som blivit rutin. När påtåren serverades, sa hon, under det hon makade sig i sängen, strök till täcket och satte vänster hand under hakan:

– Sätt dig här ska du få höra!

Under det att jag satte mig tänkte jag: – Nu kommer det en retroaktiv kärleksförklaring. Jag kände att rodnaden inte var långt borta, men den bröt inte ut. Hon sa:

– Det finns palt. Stek upp den! Kötsoppan värmer du upp och så finns det kött och buljong, allt i kylskåpet. Du lagar dig mat själv! Gå inte kring i byn och ät! Hör du det!

Det där sista sades i en särskilt kärleksfull ton. Jag nickade. Ord var överflödiga.

Resväskan hade legat några dagar och gapat i lillrummet. Den hade fått mer och mer i sig och var nu stängd och rund som en korv.

– Väg den!

Badrumsvågen visade på 18 kilo.

– Blommorna har jag vattnat. På nån dag vattnar du igen. Det brukar gå tre kannor här uppe. Glöm inte dom i källaren!

– Nää!

– Kaktusarna behöver knappast något alls.

Så var det klart för avresan mot Luleå och flyget. Genom Harads, Svartlå och Bredåker sades inte så mycket. Jag började undra, om hon ångrade sin resa. Nej, det var på mig hon tänkte. Det förstod jag, när hon sa:

– Ska du och Sven-Erik fara till Tjärnen?

– Jo.

– Ska ni ligga i kojan?

– Jo.

– Ska ni ha starkt med er?

Svaret blev ett utdraget: ”Nää!” Följt av ett kort och skarpt ”Nä” från den frågande.

– Ska ni vara i båten?

– Jo.

– Kom ihåg, Sven-Erik är blind på ena ögat! Bängla int’ i båten! Lagg er inte i kalla sängkläder!

– Nä, vi ska elda och må gott.

När vi passerade Sävast, la hon handen på min högra underarm. Jag förstod, att nu kommer det något viktigt! Kanske:

– Vad jag kommer att sakna dej, eller

– Om du ändå hade följt med, vad vi skulle haft roligt. Mer hann ja inte i min fantasi, och ändå tänker jag snabbt, då sa hon:

– Det finns korv i frysen i källaren, ägg i kylskåpet och kallperer...

– Jaha.

Sedan var vi framme, och hon förenade sig med sina reskamrater.

Jag hade för tillfället gjort min plikt och lovade att komma och hämta henne på 14 dagar, vilket också skedde. Hon var solbrun och fin och välkommen hem!

Då kom jag ihåg ett telegram Arvid Larsson skickade, då vi gifte oss för över 50 år sen. Det ljud: ”Olika falla ödets lotter. Lyckliga Gösta som fått torparns dotter”!

Berättelsen ingår i Göstas bok ”En titt i backspegeln”, som gavs ut 2007. (Red. anm.)

